

rømmet, at det er Smaating og til Dels Skønssager. Dette, om man vil gøre Kl. 4 eller Kl. 6 til det afgørende Tidspunkt, er et Spørgsmaal, som ikke er af stor Vigtighed, og som er en ren Skønssag, og ligeledes maa det samme siges om Bestemmelsen i Vædringsforslaget under Nr. 15, nemlig om færegne Regler, om færre Liggedage for de smaa Skibe. Der er imidlertid en Betragtning, som jeg dog vil tillade mig at minde om til Fordel for Flertallets Standpunkt imod Mindretallets, og det er den, at netop i et Forhold som dette tror jeg, det er af stor Vigtighed, at Reglen er ens i de 3 nordiske Lande, thi det er netop af den Slags Ting, hvor der let vil opstaa Banse-ligheder og Støffelser, naar en dansk Skipper kommer til Sverige eller Norge, og omvendt naar en svensk eller norsk Skipper kommer til Danmark og saa forefinder andre Regler end dem, han har hjemme. Jeg tror, at er der noget Punkt, paa hvilket det er af Vigtighed at have Lighed i Lovene i de tre Lande — for saa vidt man overhovedet mener, at Lighed mellem Lovene i de 3 Lande er af Betydning — da er det i saadanne Tilfælde som dette, thi det er netop disse Smaating, som ere generende for de paagældende Skipper og andre Løgsfolk, at man skal forefinde en anden Ret et andet Sted. Afset fra dette Hensyn erkender jeg ellers, at det er Spørgsmaal af mindre Vigtighed og Spørgsmaal, der bero paa et rent Skøn, saaledes at der for saa vidt maaste ikke var saa færlig Grund til at modsætte sig disse Vædringer. Men jeg anser det for netop at høre til de Punkter, hvor det har størst Betydning at have de samme Regler i de 3 Lande. Jeg kan saaledes anbefale det ærede Ting at vedtage alle de Forslag, som ere stillede af det ærede Udvalg, men i alt Fald paa dette Stadium at stemme imod de Forslag, der ere stillede af Mindretallet.

Formanden (Høgsbro): Forslagsstillerne have meddelt mig, at de tage Vædringsforslagene under Nr. 14 og 15 tilbage. Er der nogen, der optager dem? (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, ere de bortfaldne.

B. Holm: Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at tage Ordet, da det Mindretalsforslag, hvoraf jeg er Medforslagsstiller, er blevet saa udsørlig motiveret af to ærede Talere i Forvejen, og jeg ikke er i Stand til at motivere det bedre, end disse to ærede Talere have gjort. Men den ærede Minister foranledigede, at jeg dog ikke tror at kunne undlade at gøre et Par korte Bemærk-

ninger om dette Forslag. I sin Modstand mod dette Vædringsforslag udtalte den højtærede Minister sig i dette Øjeblik saaledes: Her staa vi over for et Forhold, hvor de, som ikke ville arbejde ved Løsning og Ladning, kunne lade det være. Ja jeg takker ikke den ærede Minister for denne Oplysning, det tror jeg, vi alle sammen i Forvejen vidste, og jeg kunde have lyst til at spørge den ærede Minister: hvor gives der Forhold i det almindelige Arbejde, hvor Arbejderen ikke har Lov til at lade være at paatage sig Arbejde, som han ikke har lyst til? Det Arbejde, den ærede Minister her har omtalt, er slet ikke forfærligt fra andet Arbejde. Hvis en Fabriksarbejder eller en Fabriksarbejderste ikke vil arbejde i en Syrefabrik, hvor de vide, at de absolut ville sætte deres Sundhed og Liv paa Spil inden kort Tid, saa have de naturligvis Lov til at lade det være. Selvfølgelig have ogsaa Sømand Lov til at lade være at arbejde under Forhold, som ere ubehagelige for dem. Men der er noget, der ligger bag ved. Hvorfor have de ikke Lov til at lade være? Jo, fordi de skulle leve selv og ernære deres Familie. Men det er noget, den ærede Minister i det hele taget mener, ikke kommer Sagen ved. Jo, det kommer Sagen ved, thi de paagældende kunne ikke undlade at tage imod dette Arbejde, da de ikke ere sikre paa at saa noget andet, hvorved de kunne eksistere med Familie. Jeg vil gøre den ærede Minister opmærksom paa, at netop paa de Ruter, der her er Tale om, det forenede Dampskibsselskabs Ruter — og det er jo dem, det hovedsagelig drejer sig om her — ere Forholdene baade paa fortere og længere Ruter, som dette Dampskibsselskab har inden for sit Omraade, saadanne, at det navnlig er de Arbejdere, som sætte Pris paa at komme oftere hjem, de gifte, altsaa de mere afhængige Arbejdere, som hovedsagelig netop tage Høre paa disse Skibe og Ruter, og dem er det, man netop ved at stemme imod dette Vædringsforslag vil berøbe den Ret, de i 25 Aar have haft til at saa Ekstrabetaling for Søndagsarbejde. Det er ikke noget nyt, som Mindretallet indfører, men vi forsvare kun den Ret, Sømandene have haft her i Landet i 25 Aar ifølge Lov om Disciplin i Handelsflåden 1866 § 38, den ville vi lade dem beholde. Men det er den, man nu vil tage fra dem. Det forekommer mig at være stridende mod den Humanitet, man tidligere har lagt ind i Lovgivningen, og mod al den Arbejdsfærdighed, der har ligget paa alles Læber baade rundt omkring i Landet og her i Salen, mod alt det, man paastaar, at man gennem Lovgivningen har villet beskytte den